

Juliánův plán

Pětice dětí povídala a povídala a otvírala konzervu za konzervou. Měly zvláštní specialitu – šunku potřenou ovocným salátem a fazolemi. Nakonec si daly bonbon. George ten svůj věnovala Timovi. Tim jednou kousl, a bylo po cukrátku.

„Máte všichni baterku?“ zeptal se Julián. „Vím, že dnes v noci bude určitě svítit měsíc, ale budeme potřebovat baterky, až polezeme nahoru a dolů po útesu – a do tmavých jeskyní.“

Baterku měli všichni – i Wilfrid. Ten měl dokonce dvě, malé, ale výkonné.

„Tak jaký máš plán, Julku?“ chtěla vědět George. Tim nepatrně zakňučel, jako by chtěl říct: „No tak nám to pověz.“ Seděl mezi George a Wilfridem a pozorně poslouchal. Občas očichal ježčí mládě, které měl Wilfrid stále v kapse. Zjevně se mu tam líbilo. Wilfrid měl plné ruce práce, aby mu nachytal dost hmyzu, což Tima velice zajímalo.

„Navrhuju vyrazit k útesům, hned jak vyjde měsíc, a potom sestoupit dolů,“ začal Julián. „Řekl bych, že tam bude nějaká stezka – možná jen králičí pěšinka. Půjdu první. Za mnou půjde Anna a Wilfrid, pak Dick a nakonec George s Timem.“

„Dobře,“ souhlasili všichni.

„Samozřejmě bychom neměli dělat rámus,“ připo-

mněl Julián. „A nehrnout dolů ze skály kameny – pro případ, že by tam někdo byl. Až se dostaneme dolů, pustíme Wilfrida dopředu. Viděl, ve kterém místě muži zmizeli a zase se objevili.“

Wilfrid si uvědomil, že je důležitý. Bylo to, jako by plánovali výzkumnou cestu. Vtom si na něco vzpomněl – na ty hrozné zvuky.

„Doufám, že se holky nebudou bát, až uslyší to hrozné kvílení. Je to jen vítr, který se prohání po všech dírách a zákoutích mohutných útesů.“

„Proč bychom se měly bát větru,“ ušklíbla se George pohrdlivě.

„Ale Tim by se ho mohl bát,“ usmál se Julián. „My víme, že je to jen vítr, ale on to neví. Budeš ho muset držet, až to začne, George. Mohl by být neklidný.“

„Nebude neklidný,“ odporovala George. „Tim se nebojí ničeho na světě!“

„Ale ano,“ namítl Dick. „Vím, čeho se bojí tak, že stáhne ocas a sklopí uši.“

„Nevykládej hlouposti!“ zlobila se George.

„Nevšimla sis, co dělá, když se na něj zlobíš?“ hihňal se Dick. „Celý se roztřese.“

Všichni kromě George se dali do smíchu. „To není pravda,“ bránila se. „Tim se nebojí ničeho, ani mě ne. Tak toho nech, Dicku.“

„Myslím, že do jeskyní by se měl radši vydat jen jeden nebo dva z nás,“ pokračoval Julián. „Ostatní by se někde schovali a čekali na znamení. Nepředpokládám sice, že by tam dole v noci někdo byl, ale jeden nikdy neví. Jestli je tam cesta k podzemnímu úkrytu, kde jsme viděli ty zlaté sochy, máme vyhráno. Budeme mít sto-

procentní jistotu, jak se ty věci dostávají dovnitř a zase ven.“

„Jak se dostávají dovnitř?“ podivil se Dick. „Ale já jsem si myslel, že už tam stojí celou věčnost a že je dopravují ven, jen aby je prodali, samozřejmě tajně.“

„Možná že máš pravdu,“ připustil Julián. „Ale třeba je to jinak. Třeba je to něco jako dočasný sklad nějakého zlodějského gangu, který se soustřeďuje na starožitnosti a podobné věci. Kradené zboží tam jen přechodně ukryjí, dokud nemají jistého kupce. Ale to mě jen tak napadlo.“

„Já si myslím, že prostě někdo objevil podzemní úkryt plný vzácných věcí toho bohatého podivína a teď tu skrývá kousek po kousku vyprazdňuje,“ trval na svém Dick. „Ať je to, jak chce, je to vzrušující objev. Jen si pomyslete, co všechno už jsme se dozvěděli!“

„A všechno jen proto, že jsme si chtěli ze studně nabrat trochu vody,“ dodala Anna.

„Vezměte si svetry,“ řekl Julián. „Na útesech bude asi pěkně foukat.“

„Už abychom vyrazili,“ nemohla se dočkat George. „To je ale dobrodružství. Co říkáš, Time? Dobrodružství!“

„Ještě něco, Juliáne?“ zeptala se Anna. Julián vždycy jednal jako dospělý, když plánoval nějakou akci. Anna na něho byla pyšná.

„To je všechno,“ řekl Julián. „Před cestou se ještě najíme. Nejdřív nás povede Wilfrid – on jediný ví, kudy se máme dát. Ale až dorazíme k útesům, povedu vás já. Mohli byste špatně šlápnout, skutálet se dolů a vyplašit nějakého zloděje nebo pašeráka.“

„Slyšíš to, Time?“ usmála se George. Tim zakňučel a položil George packu na kolena, jako kdyby jí chtěl ukázat, jak dobře je vybavený na výlety po skalách.

George mu packu pohladila a řekla: „No jo, máš dobré nohy, Time. Budu si muset taky takové pořídít!“

Čas se neuvěřitelně vlekl. Všichni už chtěli vyrazit a netrpělivě pokukovali po hodinkách. Slunce zanechalo na obloze rudé červánky, které postupně bledly a ustupovaly vycházejícímu měsíci. Pomalu přicházel večer.

Děti ještě něco málo pojedly, ale nikdo neměl moc velký hlad. „Jsme moc nervózní,“ řekl Julián a dal sušenku Timovi. Tim byl jediný, kdo zůstal klidný. Zato George byla tak neklidná, až šla všem na nervy.

Konečně vyrazili. Zpočátku je vedl Wilfrid, protože znal cestu. Brzy zjistil, že ji vlastně moc nezná, ale že jde podle větru tak jako předtím. „Zní to úplně jako vzdálené výkřiky,“ řekl a všichni mu dali za pravdu.

Když se přiblížili k útesu, zvuk se postupně změnil v kvílení, které dalo útesům jméno. „Ííí-íí-ÚÚÚÚÚ-úú-ÍÍÍÍÍÁ-ÚÚÚ!“

„Není to moc příjemné,“ povzdechla si Anna a zachvěla se. „Zní to, jako by tam někdo plakal, vzdychal a naříkal.“

„Kvílející útesy – to je dobré jméno pro tohle místo,“ řekl Dick. „Páni – to je ale vítr! Jsem rád, že mám na hlavě své vlastní vlasy. Kdybych měl paruku, tak o ni určitě přijdu. Drž Tima, George – je lehčí než my, ať ho to neodfoukne!“

George okamžitě vzala Tima za obojek. Byla to HROZNÁ představa, že by vítr sfoukl psa z útesu. Tim

ji vděčně olízl. Ten vítr se mu vůbec nelíbil – vydával opravdu strašné zvuky.

Děti došly na okraj útesu a opatrně se podívaly dolů, jestli na skalách pod nimi nikdo není. Ale kromě velkých racků, kteří seděli na skále a čechrali si peří, tam nebylo živé duše.

„Žádný člun – žádný parník – nic,“ řekl Dick. „Vzduch čistý, Juliáne.“

Julián hledal nějakou pěšinu, po níž by se dostali dolů, ale žádnou nemohl najít. „No, snad to nějak půjde – slezeme o kousek – pak přejdeme přes ten výčnělek, vidíte? – slezeme tamhle na tu šikmou skálu – na tu velkou – a dostaneme se na rovnější terén. Je vám to jasné?“

„Pustím Tima napřed,“ navrhla George. „Má šikovné nohy a určitě najde nejlepší cestu. Běž, Time – ved’ nás dolů!“

Tim okamžitě pochopil, o co jde, a předběhl Juliána. Vydal se po sotva viditelné pěšince. Dostal se o kus níž a přešel po skalním výčnělku, o kterém mluvil Julián. Pak se zastavil a čekal na ostatní. Tlumeně štěkl, jako by chtěl říct: „Pojďte. Nic to není. Povedu vás!“

Děti vyrazily za Timem, ale některé si nedávaly dobrý pozor. George a Wilfrid nebyli dost opatrní a chudák Wilfrid ztratil pevnou půdu pod nohama a sjel kus po zadku. Moc se mu to nelíbilo, vypadal vyděšeně.

„Dávej pozor, kam šlapeš, Wilfride,“ napomínal ho Julián. „Není moc dobře vidět, tak nechej těch hloupostí. Nepřeskakuj ty velké kameny. Musíš po nich opatrně přejít. Snaž se, aby tě nemusel Tim dole sbírat!“

Konečně se dostali na skalnatý břeh pod útesem. Byl odliv, a tak balvany vystupovaly nad vodu. Anna šláp-

la do louže a namočila si boty. Moc jim to neuškodilo, byly z umělé hmoty.

„Tak – kde přesně jsi viděl ty muže, Wilfride?“ vy-
zvídal Julián, když se zastavil na velké ploché skále.
Wilfrid skočil za ním.

„Vidíš támhle ten útes? Tu skálu, co vypadá jako
medvěd?“ zeptal se a ukázal na zvláštní skalní útvar.
„No tak tam jsem je viděl. Šli podél té skály a pak zmi-
zeli.“

„Dobrá,“ řekl Julián. „Teď nemluvte, prosím vás –
i když to kvílení větru stejně skoro všechno přehluší.
Pojďte za mnou.“

Děti přešly po skalách až k té, na kterou ukazoval Wil-
frid a která vypadala jako medvěd. Všech se zmocnilo
rozčilení. Anna vzala Wilfrida za ruku a stiskla ji. „To je
něco, vid’?“ zašeptala a Wilfrid horlivě přikývl. Kdyby
tu byl sám, asi by se strachy zbláznil, ale s ostatními mu
to připadalo jako báječné, vzrušující dobrodružství!

Když přišli k medvědí skále, zahlédli v ní něco jako
tmavou jeskyni. Že by to byl vchod do tajné chodby?
„Odtud ti chlapíci vylezli, Juliáne,“ pronesl Wilfrid ti-
chým hlasem. „Půjdeme tam?“

„Ano,“ přikývl Julián. „Vlezu tam první. Až se zba-
vím toho příšerného kvílení a hukotu moře, budu chví-
li pozorně poslouchat. Když neuslyším žádné podezře-
lé zvuky, zapískám na vás. Pak můžete jít za mnou.“

„Dobře,“ přitakali všichni rozčileně. S napětím sledo-
vali Juliána, který přistoupil k tmavému otvoru ve ská-
le. Zastavil se a nahlédl dovnitř. Byla tam taková tma,
že budou všichni potřebovat baterky. Julián si posvítíl
do chodby, svažující se směrem k moři. Prostředkem